

чески характеръ на Ботйова, тръгна съ характерътъ на народа и стигна до тоя на поета, между които постави едно голѣмо равенство. Първо, хиксътъ търсеше „опрѣдѣленитѣ възгледи“ на Ботйова въ „затвореността на българската община“, пакъ се отплесна отъ „общината“ и се улови за шията на „ината“! „Инатътъ е общъ порокъ у насъ“ — писа тоя хиксъ. А Ботйовъ, „като щедро надарена натура, е наслѣдилъ отъ своя народъ всичкитѣ му тъмни и свѣтли страни“. Отъ тие „странни“ инатътъ е първата благодать, която бѣка въ душата на нашия поетъ. Втората „страна“ е „мнителността“ или „привичката“ да „подозира въ околнитѣ си лоши намѣрения“. Третата „страна“, като логическо допълнение на първитѣ двѣ, е „личното гонение“. „Нѣма българинъ, който да нѣма като наслѣдство или историческо завѣщание мнителността, ината, личнитѣ гонения. Ботйовъ ги има сжщо“.¹⁾

Тѣй резонира господинъ Хиксъ, по този логически пжтъ дойде да отсѣче като съ брадва, че отъ тукъ произтичатъ „тъмнитѣ и свѣтли страни“ въ общественната, публицистическа и литературна дѣятелность на поета.

Дѣйствително, много „тъмни и свѣтли страни“ има у Христо Ботйовъ. Но, за голѣмо съжаление, всѣки единъ хиксъ — ние бихме могли да наброимъ такива хиксове до десетина и двадесетъ! числото на резоньоритѣ въ България надминава количеството на пѣсекътъ по морското дъно —, за голѣмо съжаление, повтаряме, всѣки единъ хиксъ вижда тъмното тамъ кждѣто е свѣтло, и свѣтло тамъ кждѣто е тъмно. Хиксъ № 1-ви, напримѣръ, както и хиксъ № 2-ри, защото горниятъ хиксъ за хатѣра на „историческото завѣщание“ ще наречемъ хиксъ № 3., — хиксъ № 1. напримѣръ,

¹⁾ Вж. Д. Т. Страшимировъ, Критически опитъ, стр. 50—51. Вж. и стр. 99.